

Arrest

nr. 183 507 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 28 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 16 november 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer:

naam: [D.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: onbepaald

in de gevangenis gekend als [D. A.], geboren te [...] op [...], onderdaan van Macedonië wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.11.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging én de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes / acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In het document "Hoorplicht" dd. 08.02.2016 verklaart betrokkene een gezin te hebben in Frankrijk. Gezien zijn recht op verblijf in Frankrijk op 02.02.2016 bevestigd werd door de Franse verbindingssambtenaar en betrokkene zal terugkeren naar Frankrijk is artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad, vereniging van misdadigers, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 30.09.2016 door dé Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen, doordat uit de bestreden beslissing geen onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoeker blijkt

Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1, laatste lid Vw, waarin bepaald wordt:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Het dient in dit kader tevens te gaan om een "werkelijke, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" (art. 27 lid 2 Verblijfsrichtlijn). De verwerende partij dient aldus bij de vaststelling van dergelijke dreiging een concrete en actuele beoordeling te doen van

het feitencomplex (HvJ EG 31 januari 2006, zaak C-503/03, Jur. 2006, p. I -1097, JV 2006123 m. nt. M.K. Bulterman, r.o. 59.)

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746).

Welnu, verwerende partij beslist een termijn van 8 jaar op te leggen.

Bij de motivering van de beslissing om een inreisverbod op te leggen, tref je dezelfde motivering aan op grond waarvan het besluit om een bevel om een bevel op te leggen te nemen gebaseerd werd.

Nergens blijkt een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, om de opgelegde termijn van 8 jaar te verantwoorden.

Verwerende partij diende minstens een onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, alvorens een beslissing tot inreisverbod te nemen, en daarbij een bepaalde termijn op te leggen.

Uw Raad oordeelde trouwens al eerder dat de termijn van het inreisverbod bijzondere aandacht verdient, en dat niet kan volstaan worden met elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel (RvV van 15 januari 2013, nr. 95.142, T.Vreemd., 2013, 247):

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen genomen zijn bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt, nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt erop dat de DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM.”

Door geen onderzoek te verrichten naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

De verwerende partij heeft een bevel om het grondgebied afgeleverd, zonder hieraan een termijn te verbinden, op grond van een aantal overwegingen.

De verwerende partij heeft vervolgens een inreisverbod afgeleverd. Het probleem stelt zich in de motivering van deze beslissing. Men heeft de motivering van het bevel om grondgebied te verlaten woordelijk overgenomen. Verwerende partij heeft zich aldus beperkt tot het louter verwijzen naar de elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel. Zodoende schendt de verwerende partij de motiveringsplicht.

Als men beide beslissingen naast elkaar legt (stuk 1 en 2) is het overduidelijk dat de motivering van inreisverbod een klakkeloze kopie betreft van het bevel om grondgebied te verlaten, en dat er aldus geen enkel concreet onderzoek werd verricht aangaande het inreisverbod of de duurtijd van dit inreisverbod.

Men pleegt een grove inbreuk op de zorgvuldigheidsplicht motiveringsplicht, wanneer men een inreisverbod van maar liefst acht jaar uitvaardigt, zonder zich ervan te vergewissen dat deze ingrijpende beslissing gepaard gaat met een eigen specifieke motivering.

Verzoeker kan bezwaarlijk berusten in deze ingrijpende beslissing, zonder de redenen te kennen waarop de verwerende partij zich beroept om hem acht jaar lang de toegang tot het Belgische grondgebied te ontfangen.

Het gegeven dat hier een zeer zwaar inreisverbod geldt, dat zal gelden voor het ganse Europese grondgebied, versterkt de noodzaak aan een duidelijke motivering.

Bij het bepalen van de duur inreisverbod moet rekening gehouden worden met de omstandigheden van het geval (artikel 74/11, §1 Vw).

Een bevel om het grondgebied te verlaten kan vergezeld gaan van een inreisverbod van vijf jaar of meer in geval van een ernstig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De Terugkeerrichtlijn verplicht evenwel dat daarbij een individueel onderzoek wordt uitgevoerd. Alle omstandigheden van het geval dienen in rekening rekening te worden gebracht en het proportionaliteitsbeginsel dient gerespecteerd te worden.

De om redenen van openbare orde of veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Men dient na te gaan of iemand een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van onze samenleving vormt, dient men de inhoud en strekking van de

Terugkeerrichtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 (richtlijn 2008/115/EG) in acht te nemen.

Ook de rechtspraak van het Hof Justitie Europese Unie kan verduidelijking bieden.

Zo wordt in een arrest dd. 11 juni 2015 van het HvJ-EU een maatstaf gegeven voor het beantwoorden van de vraag of een derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde van het land waar hij zich bevindt.

Per geval moet beoordeeld worden of de derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Het enkele feit dat hij wordt verdacht van het plegen van een volgens nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, vormt er op zichzelf geen rechtvaardiging voor dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde in zin van artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn.

Het begrip: 'gevaar voor de openbare orde' in Terugkeerrichtlijn veronderstelt hoe dan ook dat er naast de verstoring die bij elke wetsovertreding plaatsvindt sprake is van een werkelijke en actuele bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

In casu beperkt de Attaché van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich ertoe te verwijzen naar de veroordeling van verzoeker dd. 30 september 2016.

Doch nergens kan enige motivering teruggevonden worden waarin de secretaris uiteenzet waarom verzoeker een werkelijke en actuele bedreiging zou vormen, dewelke een inreisverbod van maar liefst acht jaar verantwoordt.

In dit kader kan verwezen worden naar In dit kader kan verwezen worden naar het arrest van Hof Justitie van 11 juni 2015, Z.Zh. en I.O., ECLI:EU:C:2015:377, (hierna: het arrest Z.Zh. en I.O.).

In deze zaak bleek dat de vreemdeling in periode van 2005 tot en met 2008 vier maal is veroordeeld onder meer wegens een geweldsdelict. In dat besluit heeft de staatssecretaris zich op het stbesluit heeft de staatssecretaris zich op het st besluit heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt omdat hij is veroordeeld wegens het plegen van een geweldsdelict.

Uit het arrest Z.Zh. en I.O. moet worden afgeleid dat op grond van artikel 11, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 7, vierde lid, van richtlijn 2008/115/EG (PB 2008 L 348; de Terugkeerrichtlijn) voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van meer dan vijf jaar minstens is vereist dat de vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang voor de samenleving aantast.

Nu de staatssecretaris in casu alleen heeft beoordeeld of de vreemdeling een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en niet heeft beoordeeld of die ernstige bedreiging nog actueel is en een fundamenteel belang voor de samenleving aantast, heeft staatssecretaris zijn beslissing dd. 16 november 2016 onvoldoende gemotiveerd."

2.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de determinerende motieven op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod geeft zo aan gepaard te gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum waarbij verzoeker geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek, beslissing die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht en waarvan hij aldus kennis heeft. Verweerder duidt verder, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hiertoe wordt er op gewezen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot misdaad, vereniging van misdadigers en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en hij hiervoor op 30 september 2016 door de correctionele rechtbank van Hasselt werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar. Verweerder benadrukt de maatschappelijke impact en de ernst van dergelijke feiten. Verweerder motiveert dat een inreisverbod voor acht jaar proportioneel is, nu verzoeker

niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en tijdens dit verblijf de openbare orde zeer ernstig te verstoren en gelet op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde. Inzake het verklaarde gezinsleven van verzoeker in Frankrijk, en zijn verblijfsrecht aldaar, stelt verweerder dat dit recht op verblijf werd bevestigd door de Franse verbindingsofficier en dat verzoeker zal (kunnen) terugkeren naar Frankrijk, derwijze dat volgens hem artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is. Verzoeker is aldus in de mogelijkheid kennis te nemen van zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing derwijze dat hij zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken kan aanwenden. Verzoeker kan op zich ook niet voorhouden als zou bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op geen enkele wijze rekening zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval, waar zowel wordt ingegaan op de door verzoeker gepleegde feiten en het gevaar voor de openbare orde dat hiermee samenhangt als op zijn gezinsleven en verblijfsrecht in Frankrijk. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder enig ander nuttig, concreet element ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten of heeft vergeten te vermelden.

Verzoeker is niettemin van mening dat de voorziene motivering niet afdoende is, waar de motivering van de thans bestreden beslissing dezelfde is als deze die ten grondslag lag aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum waarmee het inreisverbod gepaard gaat en verweerder zich aldus beperkte tot het louter verwijzen naar de elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel. Hij stelt dat aldus geen eigen specifieke motivering voor het inreisverbod blijkt en niet blijkt dat bij het opleggen van de duur van het inreisverbod een onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden van het geval. Hij geeft aan zodoende niet te begrijpen om welke redenen hem een inreisverbod voor een duur van acht jaar wordt opgelegd.

De Raad merkt op dat zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als het thans bestreden inreisverbod zijn gegrond op redenen van openbare orde, waarbij verzoeker als gevaar voor de openbare orde werd beschouwd en om deze reden zowel een onmiddellijke verwijdering van het grondgebied als een inreisverbod voor acht jaar noodzakelijk werd geacht. Het is op zich in het licht hiervan niet onlogisch, noch kennelijk onredelijk, dat de motivering betreffende het gevaar dat verzoeker wordt geacht te vormen voor de openbare orde in gelijkaardige termen wordt verwoord. Verzoeker lijkt aan te geven dat de elementen die spelen bij een verwijderingsmaatregel noodzakelijkerwijze andere elementen zijn dan deze die spelen bij een inreisverbod, doch dit betoog kan niet zonder meer worden bijgetreden. De elementen inzake de openbare orde en het gezinsleven zijn elementen die relevant kunnen zijn zowel bij een verwijderingsmaatregel, meer bepaald ook de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, als bij het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar. Verzoeker geeft ook niet aan dat in zijn geval overige relevante omstandigheden zouden spelen. Wel is het zo dat de afweging van deze elementen niet steeds geheel dezelfde zal zijn, nu een verwijderingsmaatregel en inreisverbod verschillende rechtsgevolgen hebben. In dit verband merkt de Raad evenwel op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt als zou de motivering volledig dezelfde zijn. In het thans bestreden inreisverbod heeft verweerder bijkomend geduid dat de door verzoeker gepleegde feiten, gelet op de maatschappelijke impact en de ernst ervan, niet enkel toelaten vast te stellen dat hij door zijn gedrag een gevaar kan vormen tot de openbare orde doch ook dat kan worden aangenomen dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde zoals bedoeld in artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt verder bijkomend overwogen dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is, nu verzoeker niet heeft getwijfeld illegaal in België te verblijven en gelet op de "zeer ernstige" verstoring van de openbare orde die de door hem tijdens dit verblijf gepleegde feiten veroorzaken.

Aldus blijkt wel degelijk een aangepaste, eigen motivering wat de thans bestreden beslissing betreft en kan verzoeker nog niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat uit de motivering nergens een specifiek onderzoek, in het licht van de specifieke omstandigheden van het geval, blijkt om de opgelegde termijn van acht jaar te verantwoorden. Er kan worden aangenomen dat deze motivering verzoeker wel degelijk toelaat te begrijpen waarom hem niet enkel een bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijk vertrek doch ook een inreisverbod voor acht jaar wordt gegeven. De Raad herhaalt dat het niet onlogisch noch kennelijk onredelijk is waar de motivering van een inreisverbod opgelegd om redenen van openbare orde in het verlengde ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillig vertrek waarmee het gepaard gaat en dat ook reeds werd ingegeven door redenen van openbare orde.

Het gegeven dat de motivering van het bestreden inreisverbod grotendeels overeenkomt met de motivering die ten grondslag lag aan de beslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, zoals deze kan worden gelezen in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te

verlaten, maakt in casu nog niet dat geen pertinente of draagkrachtige motivering ten grondslag ligt aan het bestreden inreisverbod of dat gelet op de motivering van het inreisverbod niet blijkt dat bij het bepalen van de duur alle relevante omstandigheden in rekening zijn gebracht. Minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In de door hem aangehaalde rechtspraak werd zo vastgesteld dat het gezinsleven enkel bij het bevel om het grondgebied te verlaten werd betrokken, doch niet bij het inreisverbod, of bij het bepalen van de duur hiervan, terwijl in casu kan worden aangenomen dat verweerder wel degelijk heeft geduid waarom volgens hem het gezinsleven in Frankrijk niet leidt tot een inreisverbod met een lagere duur, en wel omdat verzoeker zal worden overgedragen aan de Franse autoriteiten en artikel 8 van het EVRM in deze situatie niet dienstig kan worden aangewend. Verzoeker kan aldus nog niet voorhouden als zou geen enkel individueel onderzoek zijn gevoerd wat betreft het inreisverbod voor acht jaar of als zou op dit punt geen motivering zijn voorzien. Verzoeker gaat voorbij aan een belangrijk verschil tussen de zaak die voorlag bij de Raad in de aangehaalde rechtspraak en zijn zaak, met name waar hij zelf volgens het bestuur niet wordt verhinderd zijn gezinsleven in Frankrijk verder te zetten daar waar een verderzetting van het gezinsleven in de Staat waar de gezinsleden verbleven wel in het gedrang kwam in de zaak zoals deze voorlag in de aangehaalde rechtspraak. Nu in casu verzoekers gezinsleven met zijn gezinsleden in Frankrijk niet in het gedrang komt, nu hij net zal worden overgedragen aan Frankrijk en aldaar zijn gezinsleven kan verderzetten, blijkt ook niet dat in het thans bestreden inreisverbod niet kon worden volstaan met een gelijkaardige motivering als in de verwijderingsmaatregel, en wel nu verweerder aangeeft dat een verderzetting van het gezinsleven in Frankrijk noch als gevolg van het bevel om het grondgebied te verlaten noch als gevolg van het thans bestreden inreisverbod op zich in het gedrang komt.

In zoverre verzoeker betoogt dat de noodzaak van een duidelijke motivering wordt versterkt door het gegeven dat het inreisverbod geldt voor het hele Europese grondgebied, gaat hij er (andermaal) aan voorbij dat het inreisverbod duidelijk aangeeft niet te gelden voor het grondgebied van de lidstaat waarvoor hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven en vervolgens wordt geduid dat verzoeker zal kunnen terugkeren naar Frankrijk. In het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum werd zo ook reeds geduid dat verzoeker wordt vastgehouden om hem over te dragen aan Frankrijk. Het betreft aldus een gedwongen overdracht, in het kader waarvan de Belgische overheden indien vereist zelf de noodzakelijke reisdocumenten zullen voorzien. Aldus dient te worden aangenomen dat het thans bestreden inreisverbod niet geldt voor Frankrijk, alwaar verzoeker verblijfsgerechtigd is en waar zijn gezinsleden verblijven. Dit betoog doet verder geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Verzoeker maakt aldus nog niet aannemelijk dat de in casu voorziene motivering niet als afdoende is te beschouwen.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In zoverre verzoeker opnieuw aangeeft dat niet blijkt dat het bestreden inreisverbod voor acht jaar werd opgelegd rekening houdende met de relevante omstandigheden van het geval, of dat een onderzoek in het licht hiervan plaatsvond, gelet op het gegeven dat de motivering grotendeels dezelfde is als deze die ten grondslag lag aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, herhaalt de Raad dat het niet is uitgesloten dat de elementen die spelen bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek overeenstemmen met de elementen die spelen bij het opleggen van een inreisverbod van acht jaar, met name in casu redenen van openbare orde. Waar verzoeker aldus aangeeft dat bij het opleggen van een inreisverbod het bestuur zich niet kan beperken tot het verwijzen naar dezelfde elementen die speelden bij de verwijderingsmaatregel, overtuigt hij nog niet. In casu kon verweerder in redelijkheid oordelen dat de redenen van openbare orde die hem ertoe noopten verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen ook relevante elementen zijn die spelen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. De Raad herhaalt dat het op zich niet onlogisch is, of kennelijk onredelijk, dat de motivering betreffende het gevaar dat verzoeker wordt geacht te vormen voor de openbare orde in gelijkaardige termen wordt verwoord, zowel in het bevel als in het inreisverbod en verzoeker verder niet kan worden gevolgd als zou de motivering volledig dezelfde zijn. In het thans bestreden inreisverbod heeft verweerder bijkomend geduid dat de door verzoeker gepleegde feiten, gelet op de maatschappelijke impact en de ernst ervan waarvan getuige ook de opgelegde strafmaat van drie jaar, niet enkel toelaten vast te stellen dat hij door zijn gedrag een gevaar kan vormen voor de openbare orde doch ook dat kan worden aangenomen dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde zoals bedoeld in artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt verder bijkomend overwogen dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is, nu verzoeker niet heeft getwijfeld illegaal in België te verblijven en gelet op de “*zeer ernstige*” verstoring van de openbare orde die de door hem tijdens dit verblijf gepleegde feiten veroorzaken. Aldus blijkt wel degelijk een aangepaste motivering wat de thans bestreden beslissing betreft en kan verzoeker nog niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat uit de motivering nergens een specifiek onderzoek, in het licht van de specifieke omstandigheden van het geval, blijkt om de opgelegde termijn van acht jaar te verantwoorden. De Raad herhaalt dat het niet onlogisch noch kennelijk onredelijk is waar de motivering van een inreisverbod opgelegd om redenen van openbare orde in het verlengde ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillig vertrek waarmee het gepaard gaat en dat ook reeds werd ingegeven door redenen van openbare orde.

Ook is het nog niet kennelijk onredelijk waar verweerder hierbij, net als in het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, oordeelt dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is waar verzoeker verklaart een gezin te hebben in Frankrijk, en wel nu verzoeker zal worden overgedragen aan Frankrijk. Verweerder kon oordelen dat op dit punt eenzelfde beoordeling zich opdrong. Het is net een verschillende beoordeling op dit punt die niet als redelijk zou zijn te beschouwen.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken op geen enkele wijze zouden zijn onderzocht of in rekening gebracht bij het opleggen van het inreisverbod voor acht jaar. Verzoeker ontkent niet dat de naar voor gebrachte ernstige redenen van openbare orde een relevante omstandigheid (kunnen) zijn. Er werd verder ook duidelijk toegelicht waarom het gegeven dat verzoeker in Frankrijk een gezin heeft niet wordt beschouwd als een gegeven dat van aard is een kortere duur van het inreisverbod te kunnen verantwoorden. In het licht van deze vaststelling blijkt niet dat een verdere afweging tussen de redenen van openbare orde en het gezins-

leven zich opdroeg. Verzoeker licht niet toe welke overige relevante omstandigheden dan ten onrechte niet zijn onderzocht of buiten beschouwing zijn gebleven.

Verzoeker betoogt vervolgens dat strafrechtelijke veroordelingen als dusdanig geen reden zijn om een inreisverbod op te leggen. Hij stelt dat steeds dient te worden nagegaan of er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Hij stelt dat het bestuur zich er ten onrechte toe heeft beperkt te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling, zonder dat enige motivering blijkt waarom hij een werkelijke en actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde die een inreisverbod voor acht jaar kan rechtvaardigen.

Dit betoog kan niet worden aangenomen. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt zo niet dat verweerder heeft besloten tot een ernstige bedreiging voor de openbare orde louter op basis van het gegeven dat er sprake is van een strafrechtelijke veroordeling. Er wordt zo ook ingegaan op de feiten die aan deze veroordeling ten grondslag lagen – met name poging tot misdaad, vereniging van misdadigers en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels – en de strafmaat die hiervoor werd opgelegd – met name een gevangenisstraf van drie jaar – en verder gewezen op de maatschappelijke impact en ernst van de gepleegde feiten en de zeer ernstige verstoring van de openbare orde die dergelijke feiten veroorzaken. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een inreisverbod gegrond op ernstige redenen van openbare orde te motiveren impliceert niet dat verweerder niet naar de opgelopen veroordeling kan verwijzen om aan te tonen dat de betrokken vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op lezing van de bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat het in het licht van de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, waarbij de openbare orde zeer ernstig wordt verstoord, is dat wordt geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht een ernstige, actuele bedreiging voor de openbare orde te vormen die een inreisverbod voor acht jaar rechtvaardigt. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat op geen enkele wijze werd gemotiveerd inzake het actueel, werkelijk en ernstig karakter van de bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker toont verder niet aan dat het in casu kennelijk onredelijk zou zijn om te besluiten tot een dergelijke ernstige bedreiging voor de openbare orde zoals bedoeld in artikel 74/14, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet door te verwijzen naar de maatschappelijke impact van poging tot misdaad, bendevoering en diefstal met verzwarende omstandigheid, alsook het gegeven dat het feiten betreft die een bepaalde graad van ernst bereiken. Het komt de Raad zo nog niet kennelijk onredelijk voor om te stellen dat welbepaalde feiten kunnen getuigen van een zodanige ernst – en bijgevolg van een zodanig gebrek aan normbesef of respect voor een fundamenteel belang van de samenleving – dat wel degelijk ook kan worden aangenomen dat er sprake is van een actuele en werkelijke bedreiging van de openbare orde. In casu kan dit des te meer worden aangenomen gelet op het gegeven dat verzoeker op 30 september 2016, oftewel nog geen twee maanden voorafgaand aan het bestreden inreisverbod oftewel bijzonder recent, een toch zware gevangenisstraf van drie jaar kreeg opgelegd. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling vermogen aan te tonen. In het licht van hetgeen voorafgaat, wordt aldus evenmin aannemelijk gemaakt als zou verweerder hebben gehandeld in strijd met de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Evenmin kan op basis van verzoekers uiteenzetting worden vastgesteld als zou het evenredigheidsbeginsel niet zijn gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. In zoverre verzoeker zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vast dat in de uiteenzetting van het eerste middel op geen enkele wijze wordt toegelicht op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing dit verdragsartikel zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk. Er kan verder worden verwezen naar de bespreking dienaangaande in het tweede middel.

2.1.2.4. Artikel 3, punt 7 van de terugkeerrichtlijn definieert het risico op onderduiken. Op zich wordt in de bestreden beslissing zelf evenwel niet verwezen naar enig risico op onderduiken. In zoverre verzoeker niet akkoord kon gaan met het risico op onderduiken zoals dit werd vastgesteld in het bevel

om het grondgebied te verlaten van zelfde datum waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat, kwam het hem toe in rechte tegen dit bevel op te komen. Er blijkt evenwel niet dat hij dit heeft gedaan, waardoor deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Er blijkt niet dat deze kritiek nog dienstig kan worden aangevoerd in huidig beroep. Andermaal kan de Raad verder ook enkel vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze ingaat op deze aangevoerde schending en nalaat hierbij de vereiste toelichting te verstrekken. Ten slotte wijst de Raad er ook nog op dat de betreffende richtlijn werd omgezet in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

2.1.2.5. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). Verzoeker toont immers niet aan dat enige hogere rechtsnorm van objectief recht door het bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.1.2.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing brengt teweeg dat verzoeker maar liefs acht jaar geen recht op toegang zou het Belgische grondgebied alsook het gehele Schengenacquis

Verzoeker heeft evenwel recht op verblijf te Frankrijk. In de bestreden beslissing lezen wij dan ook:

“In het document “hoorplicht” dd. 08.02.2016 verklaart betrokkene een gezin te hebben in Frankrijk. Gezien zijn recht op verblijf in Frankrijk op 02.02.2016 bevestigd werd door de Franse verbindingsambtenaar en betrokkene zal terugkeren naar Frankrijk is artikel 8 van het E.V.R.M. hier niet van toepassing.”

Verzoeker kan zich evenwel niet vinden in de zinsnede

“Gezien zijn recht op verblijf in Frankrijk op 02.02.2016 bevestigd werd door de Franse verbindingsambtenaar en betrokkene zal terugkeren naar Frankrijk is artikel 8 van het E.V.R.M. hier niet van toepassing.”

Deze bepaling lijkt verzoeker toch contradictorisch daar de bestreden beslissing verzoeker verplicht om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Nu is de vraag hoe verzoeker in staat zal zijn om vereiste documenten te bemachtigen, aangezien hij ingevolge bestreden beslissing geen toegang krijgt tot het volledige Schengenacquis.

Het lijkt er dus op dat indien bestreden beslissing niet hervormd wordt, verzoeker opgenomen zal worden in het SIS. Wat een uitoefening van een gezinsleven te Frankrijk voor verzoeker onmogelijk maakt. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing voorgehouden wordt, lijkt artikel 8 E.V.R.M. hier aldus wel van toepassing.

Het lijkt aldus aangewezen om het inreisverbod te beperken tot het Belgische grondgebied, aangezien voormeld verblijfstitel van verzoeker in een andere lidstaat van de Europese Unie, in casu Frankrijk.

Voor wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod kan gewezen worden op het arrest Emre/Zwitserland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 11 oktober 2011, nr. 5056/10, JV 2012/1). In dit arrest bevestigt het EHRM dat alle relevante factoren meegenomen moeten worden om tot een “fair balance” te komen in het licht van artikel 8 EVRM. Bijvoorbeeld de aard van de misdrijven, de ernst van de opgelegde straffen, de duur van zijn legale verblijf, sociale culturele en familiebanden met de lidstaat en het land van herkomst, of het gedrag van de vreemdeling ten goede is veranderd.

Een onvoldoende gemotiveerde beslissing omtrent de duur van een inreisverbod kan een schending van het artikel 8 E.V.R.M opleveren (L.A.W. van de Watering, Grenzen aan het inreisverbod?, Tilburg University, te raadplegen via: <http://arno.uvt.nl/show.cgi?fid=127532>).

De verwerende partij heeft bij het nemen van de beslissing omtrent de duur van het inreisverbod van verzoeker, zijn motieven hieromtrent niet kenbaar gemaakt, en slechts de motieven op basis waarvan de beslissing aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten herhaald."

2.2.2. Verzoeker betoogt dat het gestelde "Gezien zijn recht op verblijf in Frankrijk op 02.02.2016 bevestigd werd door de Franse verbindingsambtenaar en betrokkene zal terugkeren naar Frankrijk is artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing" tegenstrijdig is aan het gestelde dat hem bevel wordt gegeven "het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven".

De Raad merkt op dat deze laatste motivering, zoals wezenlijk ook wordt bevestigd in de nota met opmerkingen, zo dient te worden gelezen dat het inreisverbod niet geldt voor het grondgebied van die Schengenlidsta(at)(en) waarvoor verzoeker beschikt over de documenten die zijn vereist om er zich naar toe te begeven. Aldus ziet de Raad niet in dat deze motivering als contradictorisch zou moeten worden beschouwd, rekening houdende met het gegeven dat verzoeker terzelfdertijd een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg met vasthouding met het oog op een overname door Frankrijk. In zoverre verzoeker aangeeft dat hij niet in het bezit is van de vereiste documenten om zich naar Frankrijk te begeven, gaat hij er aan voorbij dat de Belgische autoriteiten hem gedwongen zullen overdragen aan Frankrijk, hetgeen intussen ook is gebeurd, derwijze dat de Belgische autoriteiten eventueel zelf ervoor zullen zorgen dat verzoeker beschikt over de documenten vereist om zich naar Frankrijk te begeven en het probleem van toegang tot Frankrijk zich in casu niet stelt. Ook naar de toekomst toe blijkt niet dat verzoeker als gevolg van de thans bestreden beslissing op zich is verhinderd te reizen tussen bijvoorbeeld zijn herkomstland en Frankrijk, mits hij is voorzien van de vereiste documenten met name een nationaal paspoort en een geldige Franse verblijfstitel. In casu is het niet betwist dat verzoeker op 23 december 2016 vrijwillig is vertrokken naar Lyon, Frankrijk.

In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat verzoekers gezinsleven in Frankrijk onmogelijk wordt gemaakt als gevolg van de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt de motivering niet dat artikel 8 van het EVRM niet in het gedrang komt als gevolg van de bestreden beslissing, nu hij door de Belgische autoriteiten zal worden overgedragen aan Frankrijk en aldaar vervolgens zijn gezinsleven zal kunnen verderzetten. Nu niet blijkt dat het thans bestreden inreisverbod verzoeker verhindert zijn gezinsleven in Frankrijk verder te zetten en aldaar verder te verblijven, blijkt ook niet dat aldus nog een element voorligt dat van belang is wat betreft het bepalen van de duur van het inreisverbod of dat diende te worden betrokken in een nadere afweging omtrent het bepalen van de duur hiervan. In deze situatie blijkt ook niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar de door hem aangehaalde rechtspraak van het EHRM, of stellen dat een nadere motivering inzake een verder doorgevoerde belangenafweging tussen de gezinsbelangen en de redenen van openbare orde zich opdrong.

Verzoeker maakt niet aannemelijk op het Schengengrondgebied, buiten Frankrijk, een privé- dan wel gezins- of familieleven te hebben opgebouwd dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. Er blijkt aldus niet dat hij zich wat de bestreden beslissing betreft dienstig kan beroepen op een schending van dit verdragsartikel.

Een miskenning van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS